

Det vedtatte benkeforslag

100192

Det oppjagede tempo Stortinget har satt opp nu i innspurten før sommerferien er ikke av det gode. Sakene kan ikke få den grundige behandling hverken i komiteene eller Stortinget og dets avdelinger som de har krav på etter sin betydning. Det er forståelig at representantene går trett i det harde arbeidspress de utsettes for med møter til langt på kveld og natt.

At Odelstinget mandag aften under behandlingen av lovforslaget om løslatelse av landssvikfanger etter halv soning vedtok det benkeforslag Løberg (a), kastet fram, må skrives på tretthetens konto. Annerledes kan vi ikke forklare at 56 representanter stemte for en tilføyelse til lovens paragraf 1, som gikk ut på at «personer som er dømt for forbrytelse mot en persons liv, legeme eller helbred eller har medvirket til slike handlinger» — uthevelsen er gjort av oss — ikke skal komme inn under reglene om frigivelse etter halv soning. Med en slik utforming av dette punktet i loven — dets rekkevidde har man ikke noen som helst oversikt over — vil den bli ytterst vanskelig å praktisere.

Vi kan ikke tro at Lagtinget vil la en slik lovbehandling passere. Det vil fredag måtte gjøre anmerkning og sende saken tilbake til Odelstinget. Løbergs benkeforslag burde vært sendt til justiskomiteen, som umiddelbart kunne ha trådt sammen til behandling av det. I steden ble det av presidenten, Johan Wiik, satt under votering og overraskende nok vedtatt i den foreslåtte form. Ingen reagerte mot den, ikke engang justisministeren, statsråd Gundersen, grep advarende inn.

Tingmennene som hadde regnet med å kunne reise hjem lørdag, må finne seg i å bli noen dager til. Lenger utsettelse enn til mandag behøver det imidlertid ikke bli. Settes det møte i Odelstinget til ny behandling av saken mandag, kan dets vedtak refereres i Lagtinget samme dag. Ved annen gangs behandling gjelder nemlig ikke tre-dagers fristen.

Muligens vil det i Lagtinget i morgen bli forsøkt reparert på skaden slik at man skulle slippe tilbakesendelse. Det umulige lovvedtaket er imidlertid et faktum, og det skal vanskelig gjøres å finne en utvei som Lagtinget kan akseptere.

Opplysningsvesen

8181-9/1